

[Undervisningsministeren.]

de usædvanlige tilfælde kan komme op på, om jeg må sige det sådan, når alle ulykker ramler sammen om samme ansøger, er på 6.600, og det er jo i hvert tilfælde klart over halvdelen af normale leveomkostninger.

Hr. Enggaard, forstod jeg, accepterede ligesom de øvrige ordførere, at vi for så vidt venter med reformen til næste år, men nævnte nogle enkelte problemer, som hr. Enggaard gerne så taget op i udvalget. Jeg vil gerne sige både om dette og om andre ting, som hr. Poul Schlüter og andre var inde på, at det er helt klart, at jeg er parat til i udvalget at møde med alt materiale. Jeg forstod, at alle ordførere var enige i, at vi skal ikke begynde sådan at hugge bidder ud af en betænkning, der lige er i nogenlunde sidste fase, men der er jo mange af de problemer, der blev rejst her, der kan belyses ved hjælp af materiale, vi har eller forholdsvis let kan få.

Jeg vil gerne sige vedrørende bruderklæringen, som også hr. Poul Schlüter og hr. K. Helveg Petersen var inde på, at problemet er ikke så enkelt, som det lyder. Jeg synes, det er rigtigt, når flere ordførere har nævnt det, at jeg, selv om vi får det taget op i udvalget, også lige gør et par synspunkter gældende.

Hr. K. Helveg Petersen spurgte om, hvor mange det egentlig drejede sig om. Det drejer sig om vældig meget færre tilfælde, end man forestiller sig, når man hører debatten mand og mand imellem og i pressen. Efter hvad der foreligger for os, er det $\frac{1}{2}$ pct., op mod 1 pct., af samtlige tilfælde, altså mellem en af hver 200 og en af hver 100, det drejer sig om. Jeg siger det kun, for så har vi ligesom spørgsmålets størrelsesorden.

Desuden må man være klar over, at så længe vi arbejder med forældreindtægtsgrænser, og det er altså det, vi skal drøfte næste vinter om vi fortsat skal, bliver det jo nødvendigt at konstatere, om der er forbindelse med hjemmet, for ellers er

der enkelte unge — det er jo den vej rundt, vi skal se — der simpelt hen bliver stillet for dårligt, hvis vi, til trods for at der notorisk og faktisk og bevisligt og påviseligt ikke er forbindelse med hjemmet, siger: ja men det kommer ikke os ved. Det er for at klare spørgsmålet for den gruppe, man har dette institut med denne bruderklæring. Jeg beder også om, at man bemærker, at der ikke fra de studerendes organisationer eller fra deres repræsentanter i styrelser andre steder har været indsigelse mod bruderklæringen, for dér ved man godt, at den er nødvendig. Hvis man tænkte sig — jeg vil kun lige antyde problemets størrelse — at vi så væk fra forældrekøkonomien, er bruderklæringsproblemet jo løst; så ville det rent umiddelbart med de midler, vi har i dag, føre til, at den nævnte støttenorm måtte nedsættes fra de 5.000 kr., jeg nævnte før, til 3.000-3.500 kr. Den første virkning ville altså være, at de, der virkelig trængte, fik 40 pct. mindre, end de får i dag. Så kan man sige: „Ja vel, men lad os nu give dem det samme maksimum, som de får i dag, hvad skal vi så have mere i penge?“ Det er jo den anden måde at stille det op på. Det drejer sig, når det skal siges en lille smule rundt, om et beløb på knap 100 mill. kr. ekstra. Jeg siger det kun, for at man ligesom kan få fornemmelsen af, at det er store beløb, vi kører ud i med en sådan tilsyneladende lille ting, som jeg godt ved skaber irritation ikke mindst i den offentlige debat.

Så siger hr. Enggaard, og hr. Poul Schlüter var inde på det samme: jo, men vi vil da ikke have noget imod, at man i højere grad bringer lån ind i billedet, og det er jo en tankegang, man ofte møder. Dertil vil jeg gerne sige for det første, at lånene er jo i dag det altdominerende. Jeg er ikke sikker på, at alle er opmærksom på det. Hvis vi tager de egentlige midler — jeg ser væk fra de unge grupper, folkeskole, gymnasium, lærlinge — har vi i dag 132 mill. kr. til fordeling delt ligeligt mellem lån og legater. Det bliver ca. — nå ja, når